

Ημερολόγιο ασημάντων 529: Μπήκαν στο διαμέρισμα-Το βανδάλισαν/Με σύλληψαν

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

Διότι είμαστε αυτό που έχουμε χάσει, είμαστε αυτό που μας έχουν κλέψει. Πότε επιτέλους θαλθεί μέρα που δεν θα φοβάμαι τίποτα;

2 5.3.23 «Εκείνη η άνοιξη είχε μπει χωρίς σπηθόδεσμο», γράφει ο Γιαννος Λώλος. Ε λοιπόν φτάνεις στην Ιθάκη μετά από τραβήγματα σε ωκεανούς όπου έκανες τη διαθήκη σου, καταπεποννημένος, πας να ανοίξεις την πόρτα να εισέλθεις κι εσύ μετά από δυο μήνες απουσίας στο αρχοντικό σου κι αυτή ανοίγει μόνη της και βρίσκεσαι μπροστά σε μια καταστροφή: Μπήκαν στο διαμέρισμα και το έκαναν φύλλο φτερό. Όλα επί του εδάφους! Τα βιβλία ένας σωρός σε όλα τα δωμάτια, οι πίνακες όμως στη θέση τους μερικοί βέβαιοι σπασμένοι. Ο.Κ αυτό είναι καλό, δεν είναι φιλότεχνοι οι ληστές μας. Όχι ότι έχουν καμία ιδιαίτερη αξία οι πίνακες αλλά να, έχω πολλούς που αγαπώ αμφορίτιζιναλ και ελληνοαυστραλούς Μιχελακάκη, Sinanis, Τουρβά, Κυπραίο, Ιωάννα Φωκίων, Strouthos και πολύ γυφτοπάζαρο. Αυτά διασώθηκαν. Ψάχνανε για χρήματα και χρυσαφικά που δεν υπάρχουν. Στα πιο απίθανα μέρη. Τα συρτάρια στο πάτωμα. Οι καρέκλες σπασμένες. Η κουζίνα σε χειρότερη κατάσταση, το ψυγείο ωσάν ανατρεπόμενο φορτηγό και λείπει παρακαλώ, πρώτη διαπίστωση: η ηλεκτρική σκούπα! Παμ παρακάτω. Κι ένα μπουκάλι ουίσκυ που υπήρχε χρόνια και προοριζόταν για δώρο αλλά δεν βρέθηκε χρόνους αιώνιους το κατάλληλο άτομο για να το δώσω. Είμαι μικρόψυχος, έπρεπε το δώσω στη Λουτσιάνα, δεν πίνει αλλά αυτή θα το έδινε στο Μισέλ τον πολωνό που της κάνει δουλίτσες. Έκλεψαν και τα κρασιά του Βένι και του Στέφανου! Αίσχος δεν πάμε καλά, πέσαμε σε λησταιροαλκοολικούς και κλεφτοκοτάδες. Δεν τους έπιασαν γαμώτο μου οι ποντικοπαγίδες και οι φάκες αγρίων ζώων που είχα τοποθετήσει πίσω από τις πόρτες. Στο υπνοδωμάτιο φρίκη, φάρμακα και ρούχα στο πάτωμα. Το ποδαράκι ενός γλυπού αγελάδας μην πατήσω και το κέρασ ενός γυάλινου μονόκερου. Πήρανε τον πλαστικό φαλλό και προφυλακτικά ληγμένα εδώ και χρόνια, μαζί με το κουτί με τα πλαστικά αισθήματα και τους ανοξειδωτους πόθους. Τον υπολογιστή που ήταν κάτω από το κρεβάτι με δύο υπό εκκόλαψη μυθιστορήματα, το σταλινικό και Αγέννητο μυθιστόρημα και δεν βρίσκω το στικάκι που το είχα για backing. (Α, ευτυχώς το είχα μαζί μου στο σακ βουαγιαζ πρόνοπτικός γαρ, sometimes). Εδώ υπάρχει πρόβλημα: ο υπολογιστής ήταν παλιό δώρο της κόρης μου, τελευταία έμπαζε νερά και τον έτρεχα στους μαστόρους αλλά ήταν ένα παμπολύτιμο για μένα εργαλείο όχι μόνο συναισθηματικά αλλά και από τα πιο ακριβά μοντέλα στην εποχή του. Αιωνία του η μνήμη. Πήραν και

τη φωτογραφική μηχανή. Ερείπιο ήταν και αυτή. Αλλά υπήρχαν και δύο φωτογραφίες μίας ημίγυμνης θεάς πριν την Παλαιά Διαθήκη. Τι άλλο ΔΕΝ θα δουν τα μάτια μας. Δυο ρολόγια που δεν δουλεύουν πια, αλλά τα φορούσα δεκαετίες και ήταν από χέρι Αρετής και της πρώτης κυρίας των Ολυμπιακών Αγώνων τρομάρα μου. Κάποιοι μοίραζαν ρολόγια κάποτε σαν τους σεϊχηδες της Σαουδαραβίας στο ξενοδοχείο Αστέρης Βουλιαγμένης και όχι Εξαρχείων. Και ο αποχυμωτής! Πού είναι ο αποχυμωτής μου; Τι θα γίνω χωρίς τα ζουμιά μου; Και τις βιταμίνες Ω3 καρχαρία Αυστραλίας έκλειψαν. Δυο κουτιά μεγάλα. Πάει και το μουντέλαιο κι ένα μπουκάλι έλαιον! Φροντίζουν τη διατροφή τους οι μπουκαδόροι. Και 4 πακέτα μακαρόνια. Άρπαξαν και τα στικάκια με την ολλανδική και σικελική άμυνα, προσφορά του Ηλία από τον Πανελλήνιο που δεν τα έχω παίξει εισέτι. Πωπω θα με σφάξει! Τι νομίζουν ότι θα βρουν στα στικάκια; λογαριασμούς ελβετικής τραπέζης (που χρεωκοπεί). Βούτηξαν και ληγμένες δημοσιογραφικές ταυτότητες και το διδακτορικό πίσω από τα βιβλία. Δεν σεβάστηκαν τίποτα. Αυτό με τσαντίζει αλλά δεν πτοούμαι. Διότι είμαστε αυτό που έχουμε χάσει, είμαστε αυτό που μας έχουν κλέψει. Πότε επιτέλους θαλθεί μέρα που δεν θα φοβάμαι τίποτα; Πόσο πόνο αντέχουμε; Πολύ. Πόση μοναξιά; Καθόλου! Αλλά πρέπει να καταλάβουμε

και τον άλλο. Τον «εισβολέα» που έλεγε ο Φλωρίδης (σπουδαίος εκσυγχρονιστής που κατάντησε κι αυτός πολέμαρχος και κυνηγός κεφαλών «εισβολέων»). Τον εισβολέα με τη σκοτεινή σκέψη και τις ανάγκες του περιθωρίου.

Με νομοσχέδιο, στην προεκλογική φούρια, η κυβέρνηση ιδιωτικοποιεί και το νερό! Μας κλέβουν οι κλέφτες, μας κλέβουν οι ιδιώτες, μας κλέβει το κράτος. Για καμ δώθε πλιζ. Εμείς είτε το θέλουν είτε όχι θα επιζήσουμε μέχρι να...πεθάνουμε. Είναι και κάποιοι που ζουν επειδή επαναστατούν και πηγαίνουν σε συγκεντρώσεις, σε πορείες, σε ταβέρνες, τρέχουν με ιστιοσανίδες, πετάνε με αερόστατα μέχρι τη Λατινική Αμερική καβαλάνε ελέφαντες στο Μπαλί κι αν δεν αλλάζουν τον κόσμο και τη ζωή αλλάζουν οι ίδιοι, βάζουν κάποια κιλά όπως εγώ. Ο δε Κίτσος Τζαβέλας στις 25 Μαρτίου 1826 συντρίβει τις δυνάμεις Κιουταχί και Ιμπραήμ υπερασπιζόμενος τη νησίδα Κλείσοβα στη λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου. Εδώ ανήμερα τους εορτασμού της Απελευθέρωσης ήλθε ο κλειδαράς και ο χρυσοχέρης Άγγελος και αποκαταστήσανε τη βλάβη. Εξ Ικαρίας ορμώμενος και ο αδελφός Γιώργος Μιχελακάκης πάντα παρών στις δύσκολες φάσεις να συμπαρασταθεί. Κύριοι λωποδύτες κάνετε καλή δουλειά. Κι εμείς καλύτερη. Ό,τι χάθηκε θα το αντικαταστήσουμε και οι φιλίες δυναμώνουν